

РЕШЕНИЕ

№ 6495

гр. София, 28.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 10.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Владова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **7057** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 40 от ЗДОИ.

Производството е образувано по жалба на А. М. Писарски от [населено място] срещу решение № ГС – 05 – 7 от 10.06.2013г. на Главния секретар на ДНСК, н частта, с която на основание чл. 28 ал. 2 от ЗДОИ на жалбоподателя в това производство е отказан достъп до поискана от него със заявление вх. № СО – 2787 – 08 – 530 от 21.05.2013г., допълнено със заявление вх. № СО – 2787 – 08 – 686 от 27.05.2013г. обществена информация по отношение на констативен акт обр. 15, акт обр. 14 за приемане на конструкцията, заповед за назначаване на държавна приемателна комисия (ДПК) и протокол обр. 16 на ДПК за приемане на строеж „жилищна сграда с апартаменти, ателиета, магазини, подземни гаражи, офиси и магазини СВО и СКО” и „Външно охраняване – преобразуване на ТП” на сграда бл. 248 в ж.к. Г. М. в [населено място].

В жалбата си жалбоподателят твърди на първо място, че оспореното решение в оспорената му част е нищожно, тъй като компетентен да издаде решение по ЗДОИ е началника на ДНСК, а не главния секретар, като в тази връзка твърди, че решението е издадено от некомпетентен орган. На второ място твърди, че е допуснато нарушение на процесуалните правила, тъй като посочва, че в случай, че органът не разполага и не създава исканата информация за него възниква задължение да изпрати заявлението на компетентния орган, а не да постановява отказ. На последно място твърди материална незаконосъобразно на оспореното решение в оспорената му част, тъй като твърди, че

поисканата информация е обществена информация по смисъла на ЗДОИ, а неправилно административния орган е приел, че тя не е такава. Твърди освен това, че информацията относно дейността на ДНСК по упражняване на строителен контрол е такава с изключителен обществен интерес. Иска оспореното решение в оспорената му част да бъде отменено. Претендира разноски.

Ответникът по жалбата Главният секретар на ДНСК, чрез процесуалния си представител юрк. И. твърди, че жалбата е неоснователна, а издаденото решение за отказ законосъобразно, тъй като на първо място е издадено от компетентен орган съобразно предоставените му правомощия с представена по делото заповед, както и в съответствие с материалния закон, тъй като поисканата и отказана информация относно предоставянето на актове обр. 14, 15 и 16 по отношение на конкретната сграда, както и акта за назначаване на държавната приемателна комисия не представлява обществена информация по смисъла на ЗДОИ. Иска жалбата да бъде отхвърлена.

По допустимостта на жалбата:

По делото липсват представени доказателства за това, кога жалбоподателят е бил уведомен за постановеният отказ за достъп до обществена информация. Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест, е в тежест на административния орган да представи доказателства за това кога оспореният административен акт е бил съобщен на жалбоподателя. Поради това и във връзка с общия принцип, че срокът следва да се тълкува в полза на жалбоподателя, настоящият състав намира, че жалбата е подадена в срок. Жалбата е подадена от страна - адресат на акта (отказа), срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Воден от гореизложеното настоящият състав намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

Със заявление вх. № СО - 2787 – 08 – 530 от 21.05.2013г. и заявление за допълване на първото заявление с вх. № СО – 2787 – 08 – 686 от 27.05.2013г. жалбоподателят е поискал достъп до обществена информация, както следва: 1. писмо от ДАГ № АР – 70 – 00 – 247 от 15.01.2013г.; 2. акт обр. № 15; 3. заповедна книга на обекта; 4. разрешение за ползване; 5. акт обр. 14; 6. заповед за назначаване на ДПК; 7. протокол на ДПК за приемане на строежа; 8. заверена ексекутивна документация за строежа по преписка СО – 2787/10 от 05.12.2012г.

В заявленията е посочено, че исканата информация се иска като предоставяне на копия на хартиен носител, с което е спазено изискването на чл. 25 ал. 2 от ЗДОИ.

По посоченото заявление е постановен и оспореният в това производство отказ за достъп до обществена информация, обективиран в решение № ГС – 05 – 7 от 10.06.2013г. на Главния секретар на ДНСК, с което е отказана обществена информация по отношение на констативен акт обр. 15, акт обр. 14 за приемане на конструкцията, заповед за назначаване на държавна приемателна комисия (ДПК) и протокол обр. 16 на ДПК за приемане на строеж „жилищна сграда с апартаменти, ателиета, магазини, подземни гаражи, офиси и магазини СВО и СКО” и „Външно охраняване – преобразуване на ТП” на сграда бл. 248 в ж.к. Г. М. в [населено място].

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по съображенията изложени по - долу.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав, счита,

че следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия със заповед № РД – 13 – 455 от 01.11.2010г. на Началника на ДНСК и до който е отпавено искането за достъп до обществена информация. Оспореният акт е издаден при спазване на предвидената от закона форма, без да се извършени съществени нарушения на административно производствените правила и материално правни разпоредби, по съображенията изложени по - долу.

На първо място настоящият състав намира, че потърсената от жалбоподателя информация относно констативен акт обр. 15, акт обр. 14 за приемане на конструкцията, заповед за назначаване на държавна приемателна комисия (ДПК) и протокол обр. 16 на ДПК за приемане на строеж „жилищна сграда с апартаменти, ателиета, магазини, подземни гаражи, офиси и магазини СВО и СКО” и „Външно охраняване – преобразуване на ТП” на сграда бл. 248 в ж.к. Г. М. в [населено място] в заявленията му за достъп до обществена информация, не представлява обществена такава.

По смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република Б. и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закон субекти, като тази информация следва да е създадена или съхранявана от задължения субект. Върховният административен съд в своята практика е отбелязал, че понятието "обществена информация" следва да бъде възприемано като сведение, знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната. Тази обществена информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Така формулираното искане в заявлението на жалбоподателя не сочи на искане за достъп до обществена информация. Информацията, която се претендира се отнася до конкретни актове съставяни във връзка със строителството на определена сграда и няма характера на обществена информация по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ. Само на това основание така формулираното искане за достъп до информация е неоснователно. Следва да се има пред вид и, че всяко искане за достъп по ЗДОИ следва да съдържа описание на исканата обществена информация. В този аспект следва да се отбележи, че по реда на ЗДОИ може да се иска достъп до информация в очертания по-горе смисъл, но не и само достъп до документи, описани общо за една сграда. Документите могат да са материални носители на информация, но ако същата не се претендира като описание на сведение или знание за някого или нещо, а само като искане за предоставяне на документ, не следва да се дължи. Само когато молителят посочи вида на исканата информация чрез нейното описание, такава, в дадения ѝ от законодателя смисъл, то само тогава възниква задължение за предоставянето ѝ, ако е налична. За административния орган не съществува по закон задължението за предоставянето на информация, така, както е формулирана в отправеното до него в конкретния случай заявление. Дори само при тези съображения отказът на задължения по закон субект се явява законосъобразен. Следва да се има пред вид, че правото на информация по Конституция не е неограничено, а свободният достъп до строителна документация, касаеща конкретни лица безспорно би застрашило други, изрично конституционно прогласени и конституционно защитени

ценности, като например личният живот и неприкосновеността на собствеността.

На второ място настоящият състав намира, че не само поисканата в заявленията информация не представлява обществена такава, а е и предвиден особен ред, както и кръг от лица, които могат да получават такава информация и към които административният орган е задължен да предостави такава информация. Особеният ред и кръг от лица е определен в разпоредбата на чл. 170 ал. 1 от ЗУТ, а именно това са лицата, които са страните по сключения договор относно строежа, тъй като съгласно посочената разпоредба „Всички обстоятелства, свързани със строежа, като предаване и приемане на строителната площадка, строителни и монтажни работи, подлежащи на закриване, междинни и заключителни актове за приемане и предаване на строителни и монтажни работи и други, се документират от представителите на страните по сключените договори”. Кръгът на заинтересованите лица, които могат да получат информацията относно актовете в строителството е очертан и в Наредба № 3 от 31.07.2003г. за съставяне на актове и протоколи по време на строителството и това са лицата, участници в строителството по чл. 4 ал. 1 от Наредбата. Това се потвърждава и от разпоредбата на чл. 10 ал. 1 от Наредбата, според която „Актовете и протоколите се изготвят в необходимите екземпляри съобразно съставилите ги лица. Строителят, лицето, упражняващо строителен надзор, и възложителят съхраняват по един екземпляр”, т.е. това е кръгът на лицата, които имат достъп до тази информация. Дори при евентуалната хипотеза исканата информация да се третира като обществена такава по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗДОИ, то цитираният Закон и Наредба се явяват друг закон по смисъла на чл. 4, ал. 1 ЗДОИ, в който е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация, а именно специалния ред по ЗУТ и Наредба № 3 от 31.07.2013г., която посочва и кръга на заинтересованите лица, а именно участниците в строителството, които имат достъп до тази информация.

На трето място съгласно чл. 7 ал. 1 т. 14 и 15 от Наредба № 3 от 2003г. ответника въобще не е страна при съставянето на актове обр. 14 и 15, т.е. не е налице и другото условие за да се приеме информацията за обществена, а ответника за задължен субект по чл. 3 от ЗДОИ, а именно информацията да е създадена и съхранявана от ответника.

На следващо място по отношение на исканията по от заявлението за достъп до обществена информация на жалбоподателя относно предоставянето на акт обр. 16 и заповедта за назначаване на ДПК, настоящият състав също намира, че в конкретния случай не се касае за обществена информация, а за служебна такава. С посочената точка е поискано да бъде предоставено копие от акт обр. 16 и от заповедта за назначаване на ДПК. Тази информация съставлява служебна информация, която съгласно чл. 11 от ЗДОИ е тази, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и техните администрации. Така както е формулирано искането в заявлението на молителя няма искане за достъп до обществена информация. Според съдържанието на заявлението по чл. 25 от ЗДОИ търсената от жалбоподателя информация касае и е част от специална процедура по Закона за устройство на територията, която приключва с решение – издаване на разрешение за ползване на сградата, поради което следва да се квалифицира като служебна информация, създадена по повод дейността на едно държавно учреждение. По правило достъпът до служебна обществена информация е свободен с изключение на случаите, изрично уредени с разпоредбата на чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ, предвиждаща възможност за ограничаване на достъпа до такава информация, когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма

самостоятелно значение, а също и когато съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи и предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях. В случая тази хипотеза на закона е налице, исканата информация не е свързана с обществения живот, поради което достъп до нея не се дължи.

Най – накрая следва да се посочи, че съобразно разпоредбите на ЗДОИ предимството по отношение на предоставяне на информацията поради надделяващ обществен интерес е относимо за случаите, когато се касае за обществена информация, а конкретния случай не е такъв, поради и което и това възражение е неоснователно. Освен това не са налице и предпоставките по § 1 т. 6 от ДР на ЗДОИ.

Във връзка с гореизложеното настоящият състав счита, че оспореното в това производство решение в оспорената му част е законосъобразно и следва да бъде оставено в сила, а жалбата следва да бъде отхвърлена.

С оглед на изхода от делото настоящият състав намира, че искането за присъждане на разноски от жалбоподателя, следва да бъде оставено без уважение.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВРЪЛЯ жалбата на А. М. Писарски от [населено място] срещу решение № ГС – 05 – 7 от 10.06.2013г. на Главния секретар на ДНСК, н частта, с която на основание чл. 28 ал. 2 от ЗДОИ на жалбоподателя в това производство е отказан достъп до поискана от него със заявление вх. № СО – 2787 – 08 – 530 от 21.05.2013г., допълнено със заявление вх. № СО – 2787 – 08 – 686 от 27.05.2013г. обществена информация.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: